

Ensimmäinen osa

jossa kaakkurit välttelevät vaaroja

Esittelykäyttöön

Esittelykäyttööni

Lampi keskellä kaikkien

Suomi-neidon sylissä, huokailevien honkien varjossa on pieni lampi. Se on aikojen kuluessa jäänyt ison kaupungin laidalle keskelle teiden ja rautateiden pirstomaa maata. Lampi ei ole iso, ehkä kaksi sataa metriä päästä päähän. Se on ollut aluksi vähän nykyistä isompi, mutta maailmanhistorian pitkässä maratonissa syvä, mutapohjainen lampi on päässyt osittain kuivumaan. Nyt sen reunoja koristavat suomättäät muistona lammen suuruuden ajoista.

Jos on lampi pieni, mitätön se ei ole, päinvastoin. Piskuisen lammen syvyyksiin ei mutapohjan ja pintaveden valtaavan siitepölyn takia näe, mutta sen värikkäässä ympäristössä voi kuulla monenkirjavia ääniä. Junan kolahduksia ja suhinaa etäältä. Lentokoneen ääniä jostain vielä kauempaa. Pikkulintujen viserrystä. Puiden oksien pauketta tosiaan vasten. Aaltojen ihanan kesäistä liplatusta. Sudenkorentojen surinaa, tuulen huminaa. Pientä hentoa hyräilyä, kun omat ajatukset lähtevät raukeana kesäiltana

vaeltamaan lammen rannalta jonnekin Linnunradan toiselle laidalle.

Lampi on nähnyt monen monta kertaa uuden elämän ihmeen. Se on nähnyt kuoleman. Se on nähnyt julmuutta. Toisaalta se on nähnyt myös hyvántahtoisuutta ja hellyyttä. Se on nähnyt hassunkurisia sattumuksia.

Lammen tarina on hienompi ja uskomattomampi kuin moni lähiseudulla asuvista ihmisistä arvaakaan.

Lammen rannalla kasvaa tuuheita kuusia, muutama sinnikkäästi kituuttava koivu ja monen monta mäntyä. Kun kesäinen iltaurinko alkaa painua mailleen, lammen värimaailma muuttuu kullankeltaisesta tumman vihreään ja siniseen vaihtuakseen taas aivan auringonlaskun viime minuuteilla punertavaksi, kun viimeiset valonsäteet heijastuvat pilvistä veden pintaan.

Kun lampea lähestyy polkua pitkin, huomaa helposti, että se on asuttu. Heikiksi ja Kaijaksi

ristityt kaakkurit ovat vallanneet veden. Siitä Kaakkurilampi on saanut lempinimensäkin.

Vuosia sitten eräänä kauniina toukokuuisena kevätpäivänä joku Heikin heimolainen saapui Kaakkurilammelle, otti sen haltuunsa ja teki siitä kotinsa. Valloitukseen ei käytetty tykkejä tai edes merkkilippua. Pelkkä uiskentelu lammen ympäri riitti.

Lampi kiinnosti heimolaista, koska se on pieni ja erittäin kätevän lentomatkan päässä kaakkurin ruokakaupasta Näsijärvestä. Kyllä palveluiden pitää olla lähellä, kun ryhdytään kotipaikkaa miettimään. Kaakkurit ovat asuneet lammella jo ainakin kaksi vuosikymmentä.

Nykyiset lammen asukkaat saivat nimensä samassa kaupungissa asuvalta luontoharrastajalta. Nimet Heikki ja Kaija tulevat 1960-luvulla esitetystä samannimisestä tv-sarjasta, jossa seurattiin tamperelaisen pariskunnan kahvinjuonnin värittämää arkea. Kaakkurit Heikki ja Kaija eivät osaa juoda kahvia, mutta usein niitä voi seurata ryystämässä hartaasti lammen pintavettä.

Esittelykäyttöön

Silloin, kun Heikki ja Kaija eivät olleet vielä tavanneet, Heikillä oli tapana hengailaa Näsijärven selällä isoissa poikamiesten parvissa. Enimmäkseen niissä bileissä nukuttiin, mutta aina silloin tällöin käytiin kavereiden kanssa sukeltamassa syvyyksistä syötävää.

Kerran paikalle osui houkuttelevan näköisiä naaraita, neitilintuja tietenkin. Kaakkurikoiraat valpastuivat ja ryhtyivät viekottelemaan uusia tuttavuuksia. Naaraat ja koiraat nostivat kaulansa ylös, ja yhdessä tanssittiin kaakkurimaista tangoa iltaan asti.

Se oli poikamieselämää parhaimmillaan. Suomen ankaran talven aikana Heikki oleskeli jouten ulapalla Pohjanmerellä. Ympyrät olivat suuremmat, ja Iso-Britannia häämötti jossain mitaamattomien meripeninkulmien takana, mutta muuten elämässä ei ollut sen suurempaa päämäärää kuin syödä ja löytää jostain viehättävä naaras.

Liekö monella nuorella miehelläkään sen kirkkaampia päämääriä?

Lopulta Heikin tielle osui Kaija. Tuossa viehättävässä kaakkurittaressa Heikin huomion kiinnittivät sulava muoto, punaiset silmät, kauniin harmaa väritys ja sirot valkoiset viivat niskan höyhenpeitteessä.

Ihmisen näkökulmasta kaikki kaakkurinaaraat näyttävät samanlaisilta, mutta Heikki halusi valita juuri Kaijan. Tai ehkä Kaija kelpuutti vain Heikin, mene ja tiedä.

Syntyi pari. Heikki ja Kaija nähtiin sittemmin lentämässä pitkin Pirkanmaan metsätaipaleita, tuota järvien, lampien ja kylien pirstomaa

havumetsävyöhykettä. Yhdessä ne vain kaakattivat mennessään. Kerran Heikki sitten johdatti Kaijan Kaakkurilammelle, jossa se oli käynyt retkillään tutustumassa paikkoihin. Lammesta tuli pariskunnan koti.

Kaakkurilammen rannalla on yksi tietty suomätäs. Kaija makaa mättäällä ja tarkkailee valppaana ympärilleen, koska sillä kuopii höyhenpeitteensä alla kaksi arvokasta otusta, kaksi karvapalleroa, jotka ovat nähneet päivänvalon vain päivää tai paria aikaisemmin. Universumin suurten äänten keskellä kuuluu pientä piipitystä. Poikaset nostavat päätään Kaijan höyhentien alta. Toinen niistä ponnistaa hieman eteenpäin ja kaatuu sitten emonsa selän päälle.

Heikki ja Kaija ovat molemmat emoja, sillä tuo sana viittaa linnuilla molempiin sukupuoliin. Kaikista lammen mättäistä kaakkurit ovat valinneet juuri tämän paikaksi, jossa ne aikovat seuraavan viikon ajan yöpyä ja kasvattaa poikasiaan. Kun viikko tulee täyteen, poikaset ovat ehtineet kasvaa sen verran, että niiden kanssa voi lähteä uimaan avoveteen. Lammella kaakkurit asuvat koko kesän pitkälle elokuuhun, kunnes on aika lähteä eteenpäin isommille vesille.

Eletään kesä-heinäkuun taitetta Tampereen tuntumassa. Kaakkurilammella on tapahtunut jälleen uuden elämän ihme. Heikki ja Kaija tekevät kaikkensa, että nuo kaksi pientä ihmettä näkisivät vielä suuret järvet ja merenkin.

Poikasten kasvattaminen yhdessä kesässä lentokykyisiksi ja oman elämänsä herroiksi on kova tehtävä.

